बलवान्, तादृशः सन् 'विश्वस्य' सर्व्वस्यापि 'शत्रोः', वधस्तैः वधबन्धनैः, 'अनमं' वशीकरणे शक्तोऽस्मि॥

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह। "वृत्रस्य त्वा श्वसथादीषमाणाः विश्वे देवा अजहुर्ये सखायः। मरुद्भिरिन्द्र सख्यं ते अस्तु [५]। अथेमा विश्वाः पृतना जयासि" इति। पुरा वृत्रवधार्थमिन्द्रः सर्व्वेषां देवानां सहायमपेक्षमाणः तैः सह युद्धार्थमागतः, तदा सर्व्वे देवाः वृत्रस्य श्वासमात्रेण निराकृताः सन्तो गताः। मरुतस्तु पलायनमकृत्वा इन्द्रस्य सख्यमाचरन्। सोऽयं वृत्तान्तो वह्वृचब्राह्मणार्थः अस्मिन्मन्त्रे सूच्यते, तमेतमर्थं इन्द्रं सम्बोध्य होता कथयति। हे 'इन्द्र','विश्वे' सर्व्वे,'देवाः','वृत्रस्य',श्वसथात्' तदुच्छ्वासात्,'ईषमाणाः' पलायमानाः, सन्तः,'त्वां','अजहुः' परित्यक्तवन्तः,'ये' तु'सखायः', मरुतो न पलायन्ते तैः 'मरुद्भिः','सख्यं',तव'अस्तु'। 'अथ''अनन्तरं,'इमाः' 'विश्वाः' सर्व्वाः,'पृतनाः' सेनाः,'जयासि' जेष्यसि॥

अथ हविषः पुरोऽनुवाक्यामाह। "वधीं वृत्रं मरुत इन्द्रियेण। स्वेन भामेन तविषो बभूवान्। अहमेता मनवे विश्वचन्द्राः। सुगा अपश्चकर वज्रबाहुः"इति। हे 'मरुतः',इन्द्रोऽहं 'स्वेन', इन्द्रियेण' हस्तेन,'स्वेन भामेन' स्वकीयेन कोपेन,'वृत्रं', 'वधीं' अवधिषम्। अतः'तविषो बभूवान्' महानभवम्; इन्द्रो महानित्येवं लोके कीर्त्तिर्जातेत्यर्थः। 'अहम्' इन्द्रः,'वज्रबाहुः', सन् 'विश्वचन्द्राः' सर्व्वस्य जगत आह्लादकराः, 'सुगाः' सुखेन गन्तुं प्राप्तुं शक्याः, 'एताः' दृश्यमानाः वृष्टिलक्षणाः, 'अपः',